

**Mănăstirea
Sitaru-Balamuci sau
„Mănăstirea din apă“**

cultură & tradiții **7**

**Pe-al nostru
steag e scris
Unire**

eveniment **5**

condeie Ilfovene

Nr. 11 | august 2018 | Publicație de cultură

Micii meșteșugari din Ilfov, la înălțime

educație&cultură **4**

**Două localități
ca doi frați: Piscu
(România) și Țigănești
(Republica Moldova)**

În perioada 25-29 iulie 2018, Muzeul Astra din Sibiu a găzduit cea de a XXIII-a ediție a fazei naționale a Olimpiadei „Meșteșuguri artistice tradiționale”. Ediția din acest an a reunit 260 de participanți, din 32 de județe ale țării, dar și din străinătate, respectiv Mexic, Bulgaria, Republica Moldova și China.

Elevii înscriși în concurs au participat la diferite secțiuni - țesut la război vertical și orizontal, brodat, cusut, confecționat piese de port popular, confecționat podoabe, confecționat păpuși în port popular, confecționat opinci, dantelă cu ciocănele, dantelă cu suveica, împletit, prelucrarea artistică a lemnului, sculptură lemn, sculptat icoane de vatră, xilografură, pirogravură, metaloplastie, prelucrarea cornului,

prelucrarea metalului, încondeiat ouă, pictat icoane pe sticlă și pe lemn, pictură naivă, ceramică figurativă, modelat ceramică, olărit, confecționat măști. În urma Olimpiadei Județene, elevii cu premiul I au avut dreptul să participe la acest eveniment a

cărui temă nu putea fi în acest an decât „Împlinirea a 100 de ani de la Marea Unire din 1918”. Premianții ilfoveni: Locul I - Andrada Maria Matei, Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu” Chitila, clasa a VI-a, artă naivă pe sticlă, Maria Voicu, de la aceeași școală, clasa a VII-a, icoană pe sticlă, Denisa Georgiana Dănilă, tot din Chitila, clasa a VII-a, icoană pe sticlă, care a reprezentat Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov - CJCPCIT (îndrumător Mariana Badea). Tot primul loc a fost obținut de Andreea Sava, tot de la școala din Chitila, clasa a VIII-a, icoană pe sticlă (îndrumător Anica Popa, inspector în cadrul CJCPCIT) și Nicoleta Grigore, de la clasa I, Liceul Teoretic „Radu Popescu” din Popești-Leordeni, cusături (îndrumător Daniela Dragne). Un merituos loc doi a fost obținut de Gabriela Stoian, care a reprezentat CJCPCIT Ilfov, de la Liceul Teoretic, „Ioan Petruș” Otopeni, clasa a VIII-a, artă naivă pe pânză (îndrumător Anica Popa).

Pe locul al treilea s-au situat Izabela Ana Pop, clasa a VII-a, Liceul „Ion Petruș” Otopeni, icoană pe sticlă (îndrumător prof. Roxana Marcela Popescu), Alexandra Ruxandra Țicu, Lcoala Gimnazială nr.1 Buftea, clasa a VII-a, pictură pe lemn, Georgiana Florentina Dragomir, Școala Gimnazială nr.2 Buftea, clasa a VII-A, picture pe lemn (îndrumător prof. Mihnea Badea) și Matei Nedelea, Lcoala Gimnazială nr.1

Voluntari, clasa a VIII-a, icoană pe lemn (îndrumător prof. Iuliana Arsene). Tuturor, felicitări! ■

DESPRE EXPERIENȚA EȘECULUI DE LA BACALAUREAT

✍️ **prof. Constantin DINU**, Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Otopeni

O știre publicată după afișarea rezultatelor de la Bacalaureat spunea că un băiat de 18 ani s-a sinucis cu arma tatălui său pentru că nu promovase. Cu o seară înainte văzusem la tv povestea unei olimpice la limba italiană, o fată cu note doar de 9 și 10, cu nenumărate diplome, care a fost respinsă la proba de matematică. Îi dansau ochii în lacrimi acestei adolescente care s-a trezit pentru prima oară în viața sa în fața unui eșec. Tatăl băiatului care s-a sinucis remarcase că, „era deprimat de două zile, de când aflase rezultatele la examen”.

Avem aici doar două exemple, dar Bacalaureatul din ultimii ani ne-a pus în fața unei stări de „deprimare națională”, având în vedere că numai puțin peste jumătate dintre absolvenți au reușit să treacă examenul cu bine. În județul Ilfov, rata de promovabilitate este cu mult sub cea națională; anul acesta a fost 34%. Printre absolvenții care au cunoscut eșecul acesta nu sunt, probabil, mulți aceia care s-au gândit că-l merită. Cei mai mulți au fost azvârliți în stări de rușine, durere, nesiguranță, frică, angoasă, anxietate etc. La noianul de stări și gânduri negative, specifice eșecului, se adaugă pentru mulți adolescenți oprobiul, furia, dezamăgirea, reproșurile și neacceptarea din partea familiei. Pe un asemenea fundal, experiența eșecului - care ar putea fi una inițiativă, una din care adolescentul să învețe, una care să-l călească pentru viață, una care să-i mobilizeze energiile pozitive și capacitățile de recuperare și succes - îl poate atrage într-o prăpastie de netrecut. La asta avem nevoie să fim atenți în mod special și să ne recontextualizăm modul de a vedea

eșecul, fie el și unul colectiv, precum este „eșecul bacalaureatului” de anul acesta. Adesea suntem invitați cu forța să facem schimbări, iar un eșec colectiv ar putea fi un factor de forță pentru schimbare. Dincolo de schimbarea socială, de schimbarea sistemului, de găsirea punctelor slabe ale colectivității care au generat un asemenea eșec și chiar mai presus de acestea suntem invitați individual la schimbare. Pentru protecția psihologică a adolescentului care a suferit un eșec avem nevoie să ne schimbăm modul de a percepe eșecul, ca și comportamentul nostru în relația cu copilul. Căci, așa cum am văzut, unii dintre ei intră în zone necunoscute, distructive ale minții și sentimentelor, în acea parte inferioară a ființei, care le inspiră decizii greșite, radicale și grave, deopotrivă pentru viața lor, cât și pentru viața familiei și pentru destinul sufletului.

Alții par să depășească trauma eșecului pe moment, dar este doar o părere, o exprimare a suprafeței apelor învolburate ale ființei, căci trauma de eșec netrecută cu bine devine activă mai târziu în experiența omului și-l ține prizonier în percepția neputinței, izolat de adevăratele calități și capacități pe care le-ar putea exprima ca adult. Există zone în creierul omenesc în care emoțiile agresive, distructive, necesare cândva creierului

primitiv al speciei, se activează în fața unei traume. În aceste zone sunt ascunse experiențele negative ale strămoșilor, pe care le-am moștenit cu toții. Evenimentele traumatizante, pierderile de orice fel, suferințele, durerile noastre de zi cu zi pot fi stimuli pentru reactivarea acestor conexiuni cerebrale. Pentru ca noi să menținem legătura cu părțile superioare ale ființei, respectiv ale creierului nostru superior în situații traumatizante, avem nevoie de puncte de sprijin. Adolescentul care a eșuat nu trebuie blamat, certat, supus altor reproșuri, căci el își face oricum destule. El are nevoie să fie acceptat și iubit, fie că a luat Bacalaureatul, fie că nu. El are nevoie de un umăr pe care să plângă, căci acel umăr ar putea fi și puntea care-l ajută să-și lege inima și mintea de speranță, de încredere, de curaj, de entuziasm și de dorința de a depăși momentul critic. Aceste trăiri, specifice ariilor cerebrale superioare și impulsului nostru către viață, posibile

cu ajutorul celor apropiați și înțelepți, pot transforma un eșec într-un moment cu adevărat inițiativ. Un moment în care copilul înțelege că poate fi mai curajos, mai puternic, mai bun, că poate mai mult și, dacă chiar nu poate mai mult în privința școlii, copilul înțelege că se află pe un drum firesc și cu sens al experienței sale de viață.

Nu-i nicio nenorocire să ai un eșec: toată lumea eșuează din când în când. Dacă nu-i azi, e mâine, dar se întâmplă, e în condiția existenței eșecul, e firesc ca într-o zi să te aștepți și la succes. Să fim aproape de absolvenții care nu au promovat Bacalaureatul, aproape de oamenii de lângă noi care n-au reușit, care au clacat, care n-au putut sau n-au izbutit să facă față unei provocări de viață. Iubirea și acceptarea celor apropiați sunt firele de legătură ale creierului cu speranța și victoria asupra impulsurilor negative, distructive și periculoase existente în interiorul fiecăruia dintre noi. ■

DE LA ELEVI ADUNATE

Tablou vibrant

Daniel Oancea, clasa a IX-a, Liceul Tehnologic „Cezar Nicolau”, Brănești

Te-am văzut ca pe un tablou, ce l-aș putea picta în cuvinte.
Opera de artă, ce-a desprins osul pereților, prefăcuți în scrum.
Lampa flecară stimula fiori, simt!
un cântec de pian ce trece prin timp.
Aveai privirea stinsă și ruptă de mine
cum de n-ai fi vrut să mă vezi.
Aveai făptura din sticlă, rece în vid
și tremurai la atingere.
În apa din pensula lui DaVinci,
mi se naște sufletul, când
semeni identic cu Gioconda,
la păr cu fata ce-avea cercelul de perla.
Verlaine beat, îți cânta serenade nopții de ceară...
Buzele roze și ochii de cafea
ce înlemneau sub sonetele lui
Shakespeare!
Sandro Botticelli admira splendoarea
rubinului albastru din ochi.
Jules Verne călătorise cu balonul să te vadă,
apoi sub mări să te vegheze.

În jurul tău, alge cuminți ascultau
tăcerea oceanului vast.
La expoziție am avut onoarea să te pot privi doar eu.

Vacanța mare

Răzvan Costache, clasa a VI-a E, Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu”, Chitila

Eu te rog, vacanță mare,
Să mai stai puțin la soare
Și când toamna va veni
Tu tot pe la noi să fii!

Noi visăm o ploaie mare
Să ude școala pe picioare,
Iar dacă s-o dărâma
Asta e! Ne-om bucura....

Transalpina

Răzvan Costache, clasa a VI-a E, Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu”, Chitila

Minunată-i Transalpina
Când o străbați cu mașina,
Poți s-o urci chiar și pe jos
Dacă ești mai curajos.

Brazi înalți tu poți vedea,
Aer curat poți respira,
Iar la cota două mii
Sunt mioare sute, mii.

Director al Centrului Județean pentru Conservarea
și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**

Redactor șef: **Cătălin DRAGOMIR**

Redactori: **George GRIGORE, Cristina ANGHELUȚĂ, Ionela MIRCEA, Anica POPA**

Foto: **Ionela MIRCEA, George GRIGORE, Marius VĂDUVĂ**

DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - **www.tipografiaLM.ro**

Tel. **0371.084.001**;

e-mail: **condeiilfovene@gmail.com**

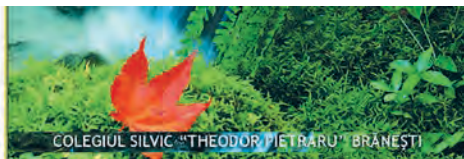
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984

Publicație distribuită gratuit

Brănești 125 DE ANI DE ÎNVĂȚĂMÂNT SILVIC

✍️ **prof. Mihail CRISTESCU**, director al Colegiului Silvic „Theodor Pietraru” Brănești

Școala specială de silvicultură de la Brănești ia ființă la 7 aprilie 1893. Centrul Școlar din Brănești avea două secții, una pentru pregătirea agenților silvici, cealaltă pentru brigadieri silvici.

Din 1902, școlala specială se transformă în Școală superioară, în care sunt admiși numai absolvenți de liceu, școala primind rang de facultate. În 1908 se înființează Școala de pădurari.

Școala de silvicultură a funcționat, neîntrerupt, până în 1916, aproape 22 de ani. Personalul era format din șapte

profesori, trei conferențieri, patru asistenți și un medic. Între 1894 și 1901 s-a înființat actualul parc dendrologic, s-au organizat o pepinieră, un muzeu cu colecții entomologice, cinegetice și botanice. Între 1902 și 1907 frecventează școala Vintilă N. Stinghe, Marin Drăcea și Dumitru Ciurileanu, care predau la această școală, ajungând apoi cei mai mari prestigioși cercetători și profesori universitari în domeniu.

În 1917 școala este distrusă de trupele germane, parcul dendrologic devastat, iar baza de practică, pădurea Pustnicul, este tăiată. Imediat după război se refac clădirile școlii și se înființează o școală de brigadieri și una de pădurari. Începând cu 1926 s-a înființat secția de conducători silvici, unde erau primiți numai absolvenții a patru clase liceale. Aceasta a fost situația până la reforma învățământului din 1948.

Liceul Silvic Brănești era considerat cel mai prestigios liceu de profil din România. Calificarea obținută după 12 clase era de silvicultor.

Anul 1989 găsește școala în aceeași atmosferă de încrâncenare în care se aflau toate instituțiile de stat. Evenimentele aduc o descătușare peste măsură, materializată mai ales prin prăbușirea aproape totală a respectului elevilor față de cadrele didactice. În timpul evenimentelor din 1989, mai mulți elevi ai Liceului Silvic Brănești și-au pierdut viața: Petre Astafei, Nicolae Vlad, Dorel Dumitrescu.

În 1990, școala devine Grupul Școlar Silvic Brănești, pentru că în 1993 să ia numele ilustrului său întemeietor, inginerul Theodor Pietraru. În 2004, Grupul Școlar Silvic „Theodor Pietraru” s-a transformat în Colegiul Silvic „Theodor Pietraru” Brănești. ■

Din evenimentele lunii august

De la adoptarea Declarației Drepturilor Omului și ale Cetățeanului la oficializarea limbii române în Republica Moldova

1 august 1714: Dimitrie Cantemir a devenit primul român, membru al unui înalt for științific internațional (Academia din Berlin).

2 august 1776: Se semnează Declarația de independență a Statelor Unite ale Americii.

2 august 1940: Stalin semnează un decret abuziv (fără niciun fel de consultare a locuitorilor regiunii) de crearea a Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești pe o parte din pământul Basarabiei ocupat cu forța de Armata Roșie.

3 august 1914: România: Consiliul de Coroană din 3 august (stil nou) desfășurat la Castelul Peleş, la inițiativa regelui Carol I, dezbate problema intrării României în Primul Război Mondial. S-a votat cu o majoritate zdrobitoare în favoarea neutralității.

3 august 1919: Armata română intră în Timișoara și aduce o mare contribuție la reîntregirea teritoriilor românești.

4 august 1919: Armata română a intrat victorioasă în Budapesta. Sfârșitul regimului comunist instaurat de Bela Kun la 21 martie 1919 în Ungaria.

6 august 1917: Primul Război Mondial: Începe Bătălia de la Mărășești între armatele României și Germaniei.

6 august 1945: Al Doilea Război Mondial: Bombardierul american Enola Gay a lansat prima bombă atomică, denumită Little Boy, asupra orașului japonez Hiroshima. În jur de 70.000 de persoane sunt ucise instantaneu, și câteva zeci de mii de oameni mor în anii următori de arsuri și de radiații.

7 august 1858: Convenția de la Paris (27-12 august). Pentru Principatele Române se prevedea un regim parlamentar și censitar și se desființau privilegiile mării boierimi.

8 august 1826: Mitropolitul Moldovei, Veniamin Costachi hotărăște ridicarea Catedralei mitropolitane de la Iași, unde, din anul 1889, se află racla cu cinstitele

moaște ale Cuvioasei Parascheva, ocrotitoarea Moldovei.

8 august 1870: A avut loc mișcarea antidinastică de la Ploiești, condusă de Alexandru Candiano-Popescu cunoscută ca Republica de la Ploiești.

10 august 1913: Se semnează Pacea de la București, care consfințește sfârșitul războiului și înfrângerea Bulgariei. Grecia și Serbia își împart Macedonia, iar România anexează Cadrilaterul.

11 august 1456: A murit Iancu de Hunedoara, ban al Severinului, voievod al Transilvaniei, guvernator al Ungariei. A fost înmormântat în Catedrala Sfântul Mihail din Alba Iulia.

12 august 1857: Sub presiunea celorlalte puteri europene, Poarta Otomană a ordonat anularea alegerilor pentru Adunarea ad-hoc a Moldovei. Noile alegeri au dat câștig de cauză unioniștilor.

13 august 1595: Bătălia de la Călugăreni (13-23 august). Mihai Viteazul a înfrânt oastea otomană condusă de marele vizir Sinan Pașa.

14 august 1916: România a declarat război Austro-Ungariei, intrând în Primul Război Mondial, de partea Antantei.

18 august 1949: România: S-a adoptat Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 903 privind declararea zilei de 23 august ca sărbătoare națională. Hotărârea va fi abrogată în 1990, când se va proclama ziua de 1 decembrie drept sărbătoare națională.

19 august 1881: S-a născut George Enescu, compozitor, violonist, pedagog, pianist și dirijor român. Este considerat cel mai important muzician român.

20 august 1968: Armatele Pactului de la Varșovia (cu excepția României) au invadat Cehoslovacia, punând capăt perioadei de liberalizare a regimului comunist, cunoscută sub numele de Primăvara de la Praga.

20 august 1968: Pe poarta uzinei de la Colibași (Pitești) a ieșit primul autoturism românesc, Dacia 1100.

Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului, Franța - 1789

■ Proclamă egalitatea dintre toate ființele umane, libertatea religie și de exprimare, precum și dreptul de a lua parte la guvernare.

20 august 1864: S-a născut Ion I.C. Brătianu, om politic român, care a jucat un rol de primă importanță în Marea Unire din 1918 și în viața politică din România modernă. A deținut funcția de președinte al Partidului Național Liberal.

21 august 1945: Regele Mihai I a somat guvernul dr. Petru Groza să demisioneze. În urma refuzului primit, a hotărât să nu mai semneze decretele de legi („greva regală”).

21 august 1955: La ora 20.00 începe prima emisiune experimentală de televiziune în România.

21 august 1965: Este proclamată Republica Socialistă România în urma adoptării unei noi constituții.

22 august 1890: A murit Vasile Alecsandri, poet, dramaturg, folclorist, om politic, ministru, diplomat, membru fondator al Academiei Române, creator al teatrului românesc și al literaturii dramatice în România, personalitate marcantă a Moldovei și apoi a României.

22 august 1917: A murit Ecaterina Teodoroiu, eroină română din Primul Război Mondial. Decesul a survenit în timpul Bătăliei de la Mărășești, în timp ce comanda un pluton de infanterie.

23 august 1944: Al Doilea Război Mondial: România a ieșit din alianța cu Puterile Axei, trecând de partea Aliaților. Mareșalul Ion Antonescu, conducător al Statului, a fost arestat de regele Mihai I al României și s-a format un guvern condus de Constantin Sănătescu.

25 august 1929: Experimentarea cabinei catapultabile de avion construită

în premieră de românul Anastase Dragomir. Evenimentul a avut loc pe aeroportul Orly, Paris.

25 august 1907: A murit Bogdan Petriceicu Hasdeu. Academician, enciclopedist, jurist, lingvist, folclorist, publicist, istoric și om politic, Hasdeu a fost una dintre cele mai mari personalități ale culturii române din toate timpurile.

26 august 1789: La Versailles, Adunarea Națională Constituantă a adoptat Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului, în care se enunțau câteva drepturi elementare individuale și colective ale tuturor oamenilor.

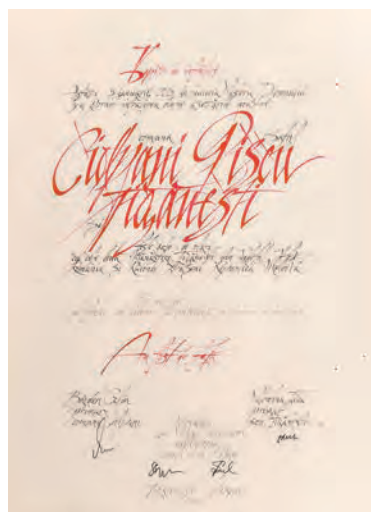
26 august 1826: Ultima execuție publică la București: Ghiță Cuțui și Simion sunt spânzurați la capul Podului Târgului de Afară, pentru că, împreună cu alte persoane, s-au răzvrătit împotriva domniei. A doua zi, trei dintre tovarășii lui Cuțui sunt plimbați „cu pieile goale” prin târg și bătuți, după care vor fi trimiși la ocnă. Pedepsa cu moartea va fi desființată de Regulamentul Organic, în iulie 1831.

27 august 1989: Marea Adunare Națională de la Chișinău a decis oficializarea limbii române și trecerea la alfabetul latin.

27 august 1991: Parlamentul de la Chișinău a adoptat Declarația de Independență a Republicii Moldova față de URSS.

31 august 1989: Adoptarea prin lege a limbii române ca limbă oficială pe teritoriul Republicii Moldova și revenirea la alfabetul latin.

Două localități ca doi frați: **Piscu** (România) și **Țigănești** (Republica Moldova)

George V. GRIGORE

Când Dumnezeu vrea, minunile fac parte din viața noastră de zi cu zi, fără să mai mire pe cineva. Așa s-a întâmplat și de această dată. Cu toții cunoaștem meșteșugul „sfânt” al olarilor de la Piscu (comuna Ciolpani), din Ilfov, dar și ambiția familiei Scripcariu - Adriana și Virgil - de a readuce farmecul de altădată al vieții tradiționale în acest colț de rai ilfovean. Prin crearea „Școlii de la Piscu”, prin reaprirea focului în cuptoarele răcite ale olarilor, prin cărțile publicate și implicarea din punct de vedere turistic, aceștia au readus spiritual creator și zâmbetul bucolic pe fețele piscanilor. Fundația Muzeului Oalelor de Pisc a fost deja turnată, iar diploma prin care „Piscu” din Ilfov a fost declarat „Sat Cultural al României 2017”, în cadrul celei de a IV-a ediții a proiectului cultural „Satele Culturale ale României 2017”, care a avut loc la Muzeul Satului Dimitrie Gusti din București, își așteaptă cuminte locul în sălile acestui muzeu atât de dorit.

Acum, în anul Centenarului Marii Uniri, îi redescoperim cu toții pe frații noștri moldoveni, cei pentru care Prutul a fost graniță și barieră atât amar de vreme. Întinzând mâna tremurândă de emoție spre plaiurile sfinte ale lui Ștefan cel Mare și Sfânt, de partea cealaltă am descoperit o mână la fel de caldă și de emoționată. Inimă lângă inimă, românii se reîntâlnesc și se „reînfrățesc”, ca într-o normalitate din care am fost zmulși brusc, fără a fi întrebați. S-au „reînfrățit”, înfrățindu-se acum în Mare An Centenar, români cu moldoveni, sate și comune din România și Republica Moldova, orașe și județe (raioane), primari și primării, organizații și firme, și toate încep să curgă într-o singură albie adâncă a Marii Uniri, albie care a fost odată secată, dar acum începe

să curgă puternic și năvalnic, cu dor, cu sânge și lacrimi, din ambele maluri de Prut. În zilele acestui An Sfânt al Centenarului, locuitorii din Piscu și-au întâlnit frații de dincolo de Prut și au semnat pe zapis strămoșesc frăția. Este vorba despre localitatea Țigănești, din raionul Strășeni de peste Prut. Piscu - sat de olari - a întâlnit Țigăneștiul - sat de olari. O altă asemănare dintre frați este aceea că, pe raza comunei Ciolapi în Ilfov avem Mănăstirea Țigănești, ca loc de rugăciune și meditație pomenit din secolul XVII. Există asemănări chiar și în produsele ceramicii. Piscanii fac figurine din lut în formă de animale folosite ca fluieri, iar moldovenii fac „țuruiece”. Meșteșugul „țuruiecelor” renaște astăzi la Țigănești, unde „țuruiecele” țuruie..., adică fluieră. „Dintre cele câteva figurine de lut din vitrina de la Muzeul de Etnografie și Istorie Naturală de la Chișinău mi-a atras atenția un căluț care aducea cu figurinele noastre de la Piscu. Speram să fie de la Țigănești și... așa a fost. În luna februarie, echipa noastră a descins în satul înfrățit de peste Prut, înarmată cu aparate foto și de filmat. Materialul adunat ne-a bucurat foarte mult și ne-a ajutat să configurăm un scurt film al proiectului, pe care aveam să-l prezentăm la competiția Satele Culturale ale României”, ne spune Virgil Scripcariu, încă emoționat de cele întâmplate atunci. Între fragmentele de film brut realizate, unul immortaliza de la cap la coadă procesul de modelare a unui „țuruie”. O astfel de filmare nu aveam încă de la Piscu. Doamna primar, Valentina Taca, din Țigănești, împreună cu alte câteva doamne de la cârma școlii din localitate, au repornit atelierul de țuruiece. De dragul jucăriilor de demult, încă irezistibile pentru copii, de dragul meșteșugului strămoșesc, de dragul de a porni la Țigănești un atelier care să poată fi de interes atât pentru localnici, cât și pentru cei care vor vizita satul, meșteșugul țuruiecelor renaște, așa cum au renăscut și oalele de Pisc.

„Să ne fie de frăție, de ajutor, de conștiință, de zidire, de întărire!”

Iată cum Țigăneștiul și Piscu se întâlnesc perfect în cele ale meșteșugului. Virgil Scripcariu: „Primul popas pe care l-am făcut la sosirea la Chișinău a fost în atelierul caligrafului Alexandru Macovei. Era seara primei zile de Crăciun pe stil vechi 2018. Am petrecut câteva ore frumoase, cu colinde, vin și căldură în suflete,

dictând de mai multe ori textul Zapisului de înfrățire, pe care merită să îl descifrați. Avea să fie semnat ceva mai târziu în sala de festivități a Școlii din Țigănești”. Așa cum este frumos între frați, cele două localități au conchis statutar: „Și iată-ne la început de primăvară înfrățiti, cu acte în regulă, cu demersuri administrative parcurse de primării și la Ciolpani/Ilfov/RO și la Țigănești/Strășeni/MD. Gata de drum cultural împreună! Să ne fie de frăție, de ajutor, de conștiință, de zidire, de întărire!” Astfel au pornit împreună, „ca frații”, în competiția „Cele mai frumoase sate din România”, la început de lună aprilie 2018, spre Bacău. Aici, Asociația „Cele mai frumoase sate din România (A.F.S.R.)”, în parteneriat cu Consiliul Județean Bacău și Muzeul Științelor Naturii din Bacău au organizat, la 30 martie, ceremonia de jurizare și desemnare a satelor culturale ale României - 2018. Acestea sunt următoarele:

1. Sadu (județul Sibiu);
2. Miroslava (județul Iași);
3. Corbi (județul Argeș);
4. Vorona (județul Botoșani);
5. Drăguș (județul Brașov);
6. Satul Bobohalma - Municipiul

- Târnăveni (județul Mureș);
 7. Gălăușas (județul Harghita);
 8. Moroieni (județul Dâmbovița);
 9. Recea (județul Maramureș);
 10. Pădureni (județul Vaslui);
 11. Vălișoara (județul Hunedoara);
 12. Țibănești (județul Iași);
 13. Ruginoasa (județul Iași);
 14. Piscu (comuna Ciolpani, județul Ilfov);
 15. Dofteana (județul Bacău);
 16. Țigănești (Republica Moldova);
 17. Țânțăreni (județul Gorj).
- „Satele culturale ale României” este un program A.F.S.R. inițiat în ianuarie 2014, sub patronajul

ȚIGĂNEȘTIU nostru
Primul ziar sătesc de acțiune culturală pentru dezvoltare durabilă din Republica Moldova

Ambasadei Franței în România, cu scopul de a promova patrimoniul cultural al satului românesc. Satele/comunele din România primesc titlul de „Sat cultural al României 2018” după evaluarea și jurizarea candidaturilor depuse. Comunele candidate primesc acest titlu cu condiția să organizeze pe parcursul acestui an minimum cinci evenimente culturale - expoziții, festivaluri, concursuri etc.

Dar cum să își lase singur fratele moldovean de acum încolo? - s-au întrebat pascanii noștri inovatori de Ilfov. Pe 1 septembrie 2016 apărea pe plaiuri ilfovene ziarul sătesc „Piscu nostru”, tipărit de Școala de la Piscu, coordonată de Adriana Scripcariu. Tot astfel avea să apară peste Prut „Țigăneștiu nostru” - primul ziar sătesc de acțiune culturală pentru dezvoltare durabilă din Republica Moldova, în luna mai a anului 2018. Lansarea ziarului a avut loc la 27 mai 2018, când a fost sărbătorit și Hramul satului Țigănești. În cadrul evenimentului a fost deschisă și o expoziție intitulată „100 de cămăși basarabene salvate de la dispariție” a Muzeului de Etnografie și Istorie Naturală din Chișinău. Tot atunci a fost deschis un atelier de olărit, cu meșteri populari și un Atelier de linogravură, cu „Școala de la Piscu”. La final, pe stadionul satului, s-a încins o Horă a Satului, cu Ansamblul „Succes”, dar și un concert festiv cu participarea formației „Trei parale” și a interpretului Anatol Mărzescu. Și iată cum, ca într-o frumoasă poveste cu final fericit, în Anul Marelui Centenar al Unirii, satul Țigănești din Republica Moldova (raionul Strășeni) a devenit un adevărat „Sat cultural al României 2018”, alături de „fratele” său, satul Piscu (comuna Ciolpani, Ilfov), „ca doi frați dintr-o tulpină”. Frăția merge mai departe, ca și povestea... ■

PE-AL NOSTRU STEAG E SCRIS UNIRE...

✍️ Ioan GHEORGHISOR

Drapelul, simbol național, este sărbătorit an de an la 26 iunie. Această dată a fost aleasă în amintirea zilei când, în 1848, revoluționarii români au adoptat tricolorul ca simbol al națiunii române. Atunci, culorilor li s-a atribuit, pentru prima dată, o semnificație: roșul reprezenta frăția, galbenul - bogăția ogoarelor, iar albastrul - libertatea. Alte semnificații ar mai putea fi următoarele: albastrul te duce cu gândul la seninul cerului, dar și al gândirii românilor, galbenul exprimă măreția și prestigiul țării, iar roșul semnifică sângele vărsat de înaintașii noștri pentru apărarea pământului străbun, dar și dragostea de neam și de țară.

Scurt istoric al drapelului național

Istoria drapelului național începe în 1834, când domnitorul Țării Românești, Alexandru Ghica Vodă, a obținut de la otomani învoirea „de a pune steag românesc corăbiilor negustorești și oștirii”. Steagul destinat corăbiilor avea două culori (galben și roșu), iar cel al armatei avea trei (roșu, galben și albastru) și un vultur la mijloc. În timpul Revoluției de la 1848, Tricolorul a fost adoptat ca simbol al națiunii în prima zi a victoriei, la 14/26 iunie, când domnitorul Gheorghe Bibescu a abdicat și s-a instaurat Guvernul Provizoriu de la București, iar prin promulgarea decretului nr. 1 al acestuia

Tricolorul din 1848 cu lozinca „Dreptate, Frăție”.

România revoluționară. Acuarelă de C. Petrescu. Pictură de C.D. Rosenthal

s-a instituit drapelul național. Pe steag era inscripționată lozinca (deviza) „Dreptate. Frăție”. Cele trei culori, împărțite în mod egal, reprezintă principiul egalității între fostele țări românești, orientarea culorilor în sus semnifică verticalitatea neamului nostru, iar cifra trei ar putea fi considerată numărul perfect.

În 1886 a fost adoptată Constituția care prevedea, la articolul 24, următoarele: „Culorile Principatelor-Unite urmează a fi Albastru, Galben și Roșu”. În 1948, guvernul comunist a introdus pe steagul tricolor, în centrul câmpului galben, stema Republicii Populare Române. Din 17 decembrie 1989, la Timișoara a fost decupată de pe Tricolor stema, aceasta fiind considerată un însemn al regimului cEAUșist, rezultând astfel „drapelul cu gaură” al Revoluției din Decembrie '89.

România rupându-și cătușele pe Câmpia Libertății. Pictură de C. D. Rosenthal. Steagul este în variantă verticală.

Drapelul cu gaură

Decretul-Lege nr.2 din 27 decembrie 1989 prevedea, la articolul 1, faptul că „drapelul țării este tricolorul tradițional al României, având culorile așezate vertical, în următoarea ordine, pornind de la lance: albastru, galben, roșu”.

Similitudini

În Europa, doar trei țări au steag tripartit, cu câmpurile egale și așezate vertical: Franța, Italia și Belgia. O

singură țară are un steag tricolor foarte asemănător cu cel românesc, dar albastrul de pe drapelul lor este mai închis (de fapt, e indigo), al nostru fiind de altă nuanță. Steagul Republicii Moldova e identic în ceea ce privește culorile și dispunerea acestora cu cel al României, dar are în centru stema acestei țări.

Drapele decorate pentru fapte de eroism

În timpul Războiului pentru Independență din 1877-1878, ostașii Regimentului 3 călărași au pătruns între primii în Plevna, cu drapelul în frunte. Căpitanul Valter Mărăcineanu a căzut la datorie în timp ce înfîgea pe parapetul redutei Grivița drapelul Regimentului 8 linie. Într-o ceremonie solemnă, pe 8 octombrie 1878 au fost decorate drapele de luptă care au participat la asediurile Griviței, al Plevnei, al Smârdanului sau al Vidinului. În Primul Război Mondial, garda drapelului Regimentului 83 infanterie „Neagoe Basarab”, Regimentul 1 infanterie Dolj sau Regimentul 1 grăniceri au săvârșit mari fapte de vitejie, salvând steagurile de luptă, regimentele fiind decorate la sfârșitul războiului. În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, drapele ale unor formațiuni militare, precum Regimentul 6 artilerie antiaeriană, Flotila 2 vânătoare sau Regimentul 96 infanterie, care a forțat Tisa și a eliberat Budapesta, au fost decorate cu importante ordine de către statul român. „Pe-al nostru steag e scris unire”, scria poetul Andrei Bărseanu. Ar fi bine să ne amintim de acest vers și azi, după atâtea zeci de ani... ■

De vorbă cu tanti Culița, din Tamași, despre ia românească

 Ionela MIRCEA

Într-o zi minunată de vară, am trecut pragul casei lui tanti Culița. Am fost uimită să mai întâlnesc o cusătoreasă de ii și de produse tradiționale românești, un om care încă își folosește mâinile, peste care a trecut vremea, pentru a coase. Acest om se află chiar la noi în județ, în comuna Corbeanca, satul Tamași, un meșter care încearcă să reînvie tradiția, transformându-și casa într-un muzeu al articolelor tradiționale românești cusute de mână. Trecând pragul casei, am fost întâmpinată de gazdă, cu ochelarii pe ochi și acul în mână, lucrând la o ie, la umbra unui nuc. Gazda mi-a oferit un pahar cu apă rece, dar ochii mei parcă au început să danseze la văzul lucrurilor frumos aranjate ca pentru expoziție. Iile frumos așezate pe umerase, carpete cusute împodobeau pereții, leoaice și frumoase peisaje ne zâmbeau din goblenuri, iar pernele cusute cu atâta drag parca te îndemnau la visare.

Rep: Tanti Culița, casa dumneavoastră arată ca un muzeu. Ce vă leaga de portul popular?
Tanti Culița: Pentru mine, portul popular exprimă legătura mea de suflet cu mama mea. Atunci când cos îmi plânge sufletul pentru că știu că duc acest meșteșug mai departe, cos și eu așa cum au făcut, la rândul lor, mama, bunica, strămoșii mei. Prin cusut simt că duc tradițiile mai departe.

Rep: De la cine ați învățat să coaseți?
Tanti Culița: De la mama și bunica mea. Amândouă au cusut și au încercat să-mi transmită și mie această dragoste pentru tradițional.

Rep: Care a fost prima dumneavoastră creație ca ie și la ce vârstă?
Tanti Culița: Prima mea ie i-am făcut-o fratelui meu care era la gradiniță, eu având atunci 12 ani.

Rep: Ce amintiri aveți din perioada dumneavoastră de început ca meșter popular?
Tanti Culița: Am o amintire foarte plăcută cu prima mea cusătură: Eram micuță, nu îmi aduc aminte vârsta. Am făcut o carpetă micuță, realizată pe un sac, cususem două floricele, doar atât. Carpeta i-am făcut-o cadou cu mare drag mămăiții mele. Îmi aduc aminte că anii au trecut, eu m-am căsătorit, mamaia a îmbătrânit, iar carpetuța mea își avea locul său pe peretele din camera dănei, era pusă la loc de cinste ca o icoană sfântă.

Rep: Din ce material sunt realizate iile?
Tanti Culița: Materialul este bumbac țesut la Pașcani.

Rep: Există anumite simboluri pe care le folosiți?
Tanti Culița: Lucrez mult pe cruciuliță, dar îmi plac mult florile. Încerc, prin cusut, să readuc natura la viață, să cos flori și peisaje de primă-vară, de vară, de toamnă, de iarnă. Cumva, prin cusut, vreau să aduc bucurie. Pentru cine poartă ia cusută de mine, având simboluri din natură vesele, încerc să-i transmit prin purtatul ei, sănătate și bucuria vieții. Tot ce lucrez are ca temă natura, viața, bucuria de a trăi. Folosesc mult culorile albstru, roșu, galben, roz și negru.

Rep: Cât timp vă ia sa lucrați o ie?
Tanti Culița: În jur de o lună, depinde și de model. Cu cât este mai încărcată, cu atât durează mai mult.

Rep: Există un anumit tip de ie pentru fetele mari și un altul pentru femeile căsătorite?
Tanti Culița: Din câte îmi aduc aminte, fetele mari purtau ii pline pe rotund, colorate, iar fetele căsătorite purtau ii cu decolteu, în formă de V, mai puțin colorate, mai serioase.

Rep: Purtați în viața de zi cu zi ie?
Tanti Culița: Da, port, mai ales la sărbătorile mari!

Rep: Ce mesaj poartă ia în lume și în timp ca simbol popular românesc?
Tanti Culița: Legătura cu neamul nostru românesc. Reîntoarcerea la adevăratele valori și tradiții. Îmi este dor de tradițiile de odinioară. Noi trebuie să arătăm că suntem români, că avem o țară frumoasă și bogată, plină de obiceiuri și tradiții frumoase.

Rep: Ce le-ați spune tinerilor de azi, care sunt atât de ruși de tradiție? De ce ar trebui să poarte ie?
Tanti Culița: Le-as spune să se apuce de cusut, să readucem tradiția și adevăratele valori la viață, să lase telefonul și să pună mâna să

valorifice tradițiile, să arătăm că suntem români. Ar trebui ca la școală să existe ateliere de cusut, copiii să ia o panză și să coasă ceva, să vadă cât de migălos este, dar și cât de prețioasă este munca ieșită din mâna lor. Sunt sigură că își vor purta ia cu mare drag, chiar dacă aceasta va avea un singur simbol cusut. Pe vremea mamei mele se strângeau fete și femei la una dintre ele și coseau, legau sac de sac, iar dacă nu găseau ață desfăceau fulare și coseau cu ața din fulare. Totul pentru a lăsa ceva omenirii și a păstra tradiția.

Rep: Ați întâlnit pe cineva care să își dorească să învețe acest meșteșug al împodobirii prin coasere a costumului popular?
Tanti Culița: Da, am întâlnit destul de mulți copii. Aș merge benevol să particip la un atelier de cusut, să învăț copiii această taină. Sperăm pe viitor să reușim făurirea unui astfel de atelier. Până atunci mă bucur să împart taina cusutului copiilor și nepoților mei. De asemenea, poarta mea este deschisă pentru oricine dorește să învețe această taină a împodobirii cusutului. În timp ce încă admiram minunățiile ieșite din mâna lui tanti Culița, am realizat că de mult timp nu am mai auzit de cineva care să coasă ii sau alte produse tradiționale în județul Ilfov. Am lăsat-o pe tanti Culița la fel cum am găsit-o, cu acul în mână, lucrând sub umbra nucului, cu speranța în sufletul dănei că oamenii, citindu-i cuvintele așternute de mine în acest dialog, vor aprecia mai mult tradițiile neamului românesc. Cine dorește ceva lucrat de mână și nu de mașină, ceva frumos împodobit și tradițional românesc, ceva cu care sa fie unic, o pot contacta cu încredere pe tanti Culița (0728.817.841) și, încet încet, încercați, stimați cititori, să deprindeți și dvs taina cusutului! ■

LANSARE DE CARTE „Ileana Mălăncioiu. Poezia experiențelor inițiatice“

Volumul „**Ileana Mălăncioiu. Poezia experiențelor inițiatice**“ a fost prezentat recent la Bookfest, în prezența celei a cărei operă lirică face obiectul studiului critic care poartă titlul de mai sus. Este prima monografie dedicată marii poete. Trei sunt coordonatele pe care se desfășoară demersul analitic al autorului: experiențele inițiatice, aflate sub semnul lui Thanatos, zeul morții, o erotică originală, cu caracter elegiac și maladiv, în care se distinge un personaj care seamănă cu zburătorul din folclorul românesc, dar care este și mai lipsit de transparență; un discurs liric subversiv, de o temeritate aparte, în care se distinge figura unui stăpân diabolic peste destinele unui popor ce este obligat să urce un munte simbolic, care seamănă cu biblica Golgotă. Textul conține multe exemplificări edificatoare și câteva sute de note de subsol, unele lămuritoare în ceea ce privește diversele noțiuni din sfera mitologiei ori a filosofiei. Cele trei anexe care întregesc textul (despre inițiere, erotism și moarte) facilitează înțelegerea originalei tematici a unor poeme de o frumusețe și de o valoare deosebite. Desigur, cartea se adresează unei categorii aparte de cititori, unor specialiști în domeniu, dar ea poate constitui și o lectură agreabilă pentru iubitorii de poezie cu mesaj profund. Sperăm ca această carte să constituie un reper important pentru lirica Ilenei Mălăncioiu, cel puțin datorită structurii riguroase și pentru că adună între paginile ei cele mai avizate interpretări critice.

Ileana Mălăncioiu. Poezia experiențelor inițiatice, București, Editura Betta, 2018, 266 p.

 Ioan Gheorghisor

Mănăstirea Sitaru-Balamuci sau „Mănăstirea din apă“

În trecutul nu tocmai îndepărtat, întinderea Codrilor Vlăsiei a constituit o străveche vatră sihăstrească având multe așezări monahale (schituri și chilii izolate) situate pe insule, în mijlocul râurilor și lacurilor din regiune. Acum, ca o dovadă a acelor timpuri, pe aceste meleaguri se ridică un lăcaș minunat, o mănăstire cu o istorie mai specială. Este vorba despre mănăstirea ortodoxă cu hramul „Sfântul Nicolae“, situată în partea de nord-est a Ilfovului, în pădurea din apropierea satului Sitaru din comuna Grădiștea, cunoscută drept „Mănăstirea Sitaru“. Ea este înscrisă în Lista Monumentelor Istorice, fiind una dintre cele mai izbutite realizări arhitecturale munte-nești din sec. al XVIII-lea. Movila pe care a fost construită fusese, inițial, o insulă în mijlocul apelor Ialomiței. Și în prezent, în anii ploioși, când apele Ialomiței cresc, zona din jurul Mănăstirii se umple de apă, iar movila redevine o insulă. Documentele atestă faptul că, din secolul al XIV-lea, această regiune constituia proprietatea familiei Greceanu care a construit pe această moșie un frumos palat boieresc (astăzi ruinat), precum și biserica familiei din satul Greci. La începutul secolului al XVII-lea, moșia Greci devenise proprietate a Mănăstirii Snagov, fiind donată acesteia de un strămoș al lui Papa Greceanu. În 1625, Jupân Papa Greceanu, în calitate de urmaș al celor care făcuseră donația, a răscumpărat o treime din moșie. Deținem informația că, din secolul al XVI-lea, în acest loc se afla o bisericuță de lemn cu hramul „Sfeti Nicolae“ abia îngrădită de niște „sfinți pustnici pădureți“. Ea a rezistat până în secolul al XIX-lea. D. Greceanu afirma că în 1861 mai erau vizibile doar ruinele temeliei. Astăzi au dispărut și acestea. Întemeietorul Mănăstirii „Sfântul Nicolae“, Jupân Papa Greceanu, este străbunicul lui

Constantin Brâncoveanu (prin fika sa, Păuna, bunica domnitorului). Născut în 1578, din părinții Jupân Fierea Vel Logofăt (cumnat cu cel mai mare dintre vestiții „frați Buzești“) și Jupânița Stanca Boldescu, Papa Greceanu s-a căsătorit în 1597 cu jupânița Elina (fika lui Jupân Udrea). La această dată, ctitorul mănăstirii era Registrator în

mari cheltuieli, s-a folosit ca material multă piatră de râu, construirea bisericii încheindu-se în 1627. Apoi s-au ridicat zidurile înconjurătoare. Jupân Papa închină biserica zidită Sfântului Nicolae, hram pe care îl avusese și biserica de lemn. Acest vașnic luptător își va încheia existența în 1632, în luna octombrie, într-o luptă

divanul lui Mihai Viteazul, având titlul de Vel Logofăt (seful cancelariei domnești). În anii 1604, 1605, 1606, 1609, sub Radu Șerban Voievod, a negociat încheierea unui tratat de pace cu sașii din Ardeal. În 1610, același domn îl trimite în solie, în Polonia. În 1613 semna un document cu titlul „Papa Vistierul“. În 1617, sub Alexandru Iliaș, când a făcut o danie la Episcopia Buzău și a fost martor la mai multe zapise, îl găsim tot cu titlul de Vistier. În 1618, noul domn, Gavril Movilă, l-a ridicat la rangul de Vel Logofăt, iar în 1619 îl trimite să încheie un tratat de alianță cu Gabriel Bethlen, Principele Transilvaniei. Așezarea înaltă a movilei din mijlocul Ialomiței, existența bisericuței din lemn cu puțin timp înainte, ca și poziția strategică a locului, l-au determinat pe Papa Vel Vornic să stabilească acolo fundația mănăstirii care urma a se construi. Pentru această lucrare începută în anul 1626, cu multă dragoste, pietate și

împotriva lui Matei Aga din Brâncoveni. Tradiția locului spune că pe acest loc a fost o culă bătrână de piatră, uitată de toți și apoi pe aceeași fostă movilă s-a construit o biserică din lemn a cărei temelii se vedeau încă în curtea Schitului Balamuci în 1861. Primul document din care aflăm despre mănăstirea Sfântul Nicolae datează din 15 aprilie 1631 și aparține voievodului Leon Tomșa. Aflăm astfel că Sfântul Locaș era la acea dată bine organizat, condus de egumenul Serafim. Actul se încheie cu semnătura domnitorului: „Io, Leon Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domn“. Între anii 1653 și 1656, Patriarhul Antiohiei Macarie, însoțit de diaconul Paul de Alep, trece prin Țările Române ajungând la Galați, în drum spre Rusia. La întoarcere, în 1656 rămâne doi ani în Țările Române. Acestei vizite diaconul Paul de Alep ne-a lăsat o luminoasă descriere a locului în care se afla Sfânta Mănăstire „Sitaru“. „...am sosit la o Mănăstire cu hramul Sfântul Nicolae, numită *Mănăstirea în apă* (...) situată pe marginea unui râu (...) de culoare argintie cu ape dulci și rânduri de sălcii ce au crescut pe țărurile sale. Dimineața făcurăm o sfeșanie, o comemorațiune pentru fondatorii și o rugăciune de dezlegare...“. Deducem că, la această dată, Mănăstirea Sitaru era foarte bine organizată și se bucura de multă cinste. Schitul Sitaru apare menționat și într-un

pitac din decembrie 1785 ca important locaș cu viață înfloritoare și bine organizată, bucurându-se de multă grijă din partea domnitorului din vremea aceea Mihail Șuțu. La începutul secolului XIX, între 1801 și 1803, este amintit un egumen al Sfintei Mănăstiri Sitaru, care se numea Pimen și făcuse o reparație bisericii.

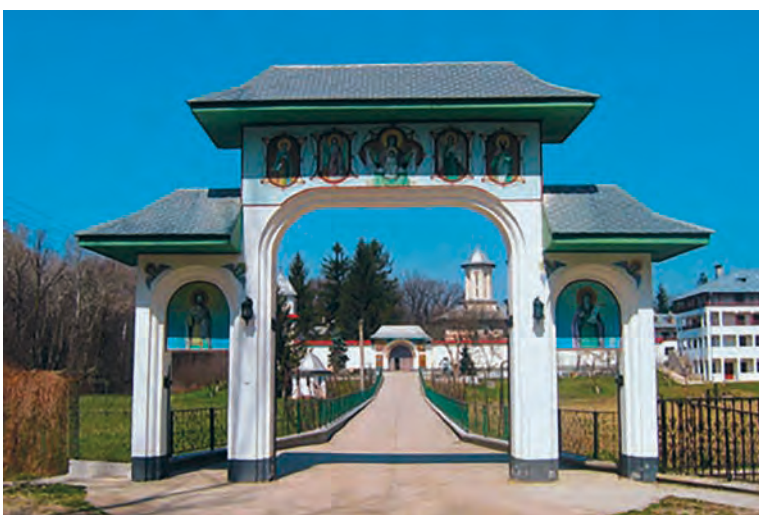
„O veche Biserică se află în pădure...“

În 1859 sunt menționate într-un document, 11 mănăstiri între care se află și „Balamuci“, așezământ monahal de sine stătător. Ca urmare a decretului de secularizare a tuturor averilor mănăstirești din 1864, aceasta intră în stare de paragină și pustiire. În fața acestui fapt, conducerea țării încearcă înființarea unei școli de corecție, sortită eșecului, ulterior înființându-se aici o închisoare cu o durată foarte scurtă de funcționare. Prin 1910 se stabilește la schit preotul Gheorghe, care-și construiește o chilie și face bisericii reparații sumare. După război, în 1928, la „Sitaru“ era egumen Atanasie. Nicolae Iorga vizitează edificiul pe care-l numește „Mănăstirea din pădure“ și consemnează câteva observații: „O veche Biserică se află în pădure (...) Pridvorul se sprijină pe splendide coloane cu capitele sculptate. Frumoasă inscripție deasupra intrării. Frescele se păstrează încă bine până la fundul înalt al cupolei. În dreapta - un

mormânt de ctitor“. La cutremurul din 1940, cupola cea mare a Bisericii s-a fisurat, amenințând să cadă. În 1944, la Schitul „Balamuci“ se stabilesc 24 de călugări veniți de la mănăstirea Chițcani (din Basarabia). Chiar și după decretul regimului comunist, de desființare a mănăstirilor, din 1959, doi dintre viețuitori refuză să părăsească mănăstirea. În 1960, stareț al Schitului fiind Veniamin, prin decizia Direcției Generale a Monumentelor Istorice s-au executat lucrări trainice de restaurare atât la biserica de la „Balamuci“, cât și la zidurile înconjurătoare, iar la 25 noiembrie 1962 s-a oficiat Slujba de resfințire a Bisericii. De atunci înainte, slujitorii acestui Schit vor deservi credincioșii din satul Balta Neagră. După 1971 viața duhovnicească la Sitaru începe să renască, părinții Damian Bogdan, Gheorghe Ghenoiu și Gherasim reușind să adune în jurul lor o obște numeroasă. În ultimii ani s-au construit un corp de chilii, un arhondaric, o bibliotecă etc. Ansamblul „Mănăstirea Balamuci“, situată în satul Balta Neagră, comuna Nuci, a demarat un proiect cultural intitulat „Conservarea, protejarea, promovarea și dezvoltarea patrimoniului cultural din Ansamblul de monumente istorice al Mănăstirii Balamuci, județul Ilfov“, acesta urmând a fi finanțat din fonduri europene. La nivelul ansamblului sunt necesare măsuri pentru punerea în siguranță a integrității monumentului, punerea în valoare a obiectivului și pentru revigorarea activităților religioase de masă și culturale, care din momentul intensificării lor pot genera un aflux sporit de vizitatori. ■

George V. GRIGORE

10 ani de „10 de 10“

✍ Prof. dr. Florin PETRESCU

Ce este „10 de 10“? Este un program educațional derulat de Școala Gimnazială nr. 1 Pantelimon, cu finanțarea primăriei Pantelimon. Programul a debutat în anul 2008 și continuă până în ziua de astăzi cu excursii de o zi, de două zile, tabere și expediții școlare. La activitățile programului participă elevi care au 10 medii anuale de 10.

În perioada 6 - 11 august a.c. s-a desfășurat ediția a zecea a programului „10 de 10“. Cu ocazia Centenarului Marii Uniri de la 1918, nu puteam alege să călătorim și să descoperim o altă parte de țară, decât una pe care nu o mai văzusem Sasca Română din Banatul Montan, Valea Nerei. Sasca este un vechi centru minier unde s-au întâlnit culturile românești de pe ambele părți ale Carpaților și unde coloniștii germani-șvabi au consolidat și au dat valoare și culoare culturală a regiunii. Sunt locuri cu semnificații anume „Pe oraș“, „La Spânzurați“, „Vârâți“, „Ogașul lupilor“ sau „Crucea otmanului“.

Am vizitat orașul Oravița și primul teatru din România care a ascultat vorbele lui Eminescu pe vremea când acesta era suflor la trupa de teatru Pascaly, care a dat câteva reprezentații în oraș, în anul 1868. Am străbătut Cheile Nerei, am trecut prin „tunele“ și am ajuns la „Ochiul Beifului“ și la cascada Beușnița. Cei mai curajoși au coborât cu bărcile pe apele învolburate ale Nerei și au simțit pe propria piele minunile și forța naturii. Mulțumim celor care au făcut posibile toate acestea, cadrelor didactice care s-au implicat de-a lungul celor 10 ani și nu în ultimul rând d/nei Daniela Marin, „sufletul“ expediției. Nu l-am uitat nici pe primarul Marian Ivan, inițiatorul și susținătorul unor proiecte educative, culturale și sportive de mare anvergură și de succes în Pantelimon. ■

✍ Simona OLTEANU

Noutăți financiare pentru contabilii din școlile ilfovene

Casa Corpului Didactic Ilfov organizează și găzduiește activități cu caracter formativ și pentru cadrele didactice auxiliare, bibliotecari, informaticieni sau contabilii. Pentru aceștia din urmă, Inspectoratul Școlar Județean Ilfov a organizat o întâlnire de lucru.

În cadrul întâlnirii de lucru, reprezentanții ISJ Ilfov, Camelia Fătu, șef birou contabilitate, și Simona Gheorghe, contabil, au prezentat aspecte financiar-contabile și ultimele modificări legislative privind întocmirea situațiilor financiare trimestriale conform OMFP 1762/ 2018 și transmiterea acestora. S-a vorbit despre organizarea și exercitarea controlului financiar propriu în condițiile specifice fiecărei instituții respectând OG 119/1999 și Ordinul 923/2014, introducerea corectă a datelor unității de învățământ în programul EDUSAL (aplicație validare fluxuri financiare) în vederea încadrării corespunzătoare a personalului unității și respectarea termenului de transmitere lunară privind deschiderea de credite bugetare. ■

✍ Pagină coordonată de Prof. dr. Florin PETRESCU

✍ prof. Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Internetul, între DA și NU

Una din provocările lumii contemporane, internetul, este o realitate care poate deveni îngrijorătoare. Părerile împărțite susțin că este un rău necesar, ca toate invențiile și descoperirile care pot sluji, deopotrivă, binelui sau răului. Totul depinde de beneficiarii, utilizatorii care pot face dintr-un instrument, o unealtă sau o armă.

Cum folosim Internetul? În ce fel? Știm să-l folosim în mod util, creativ și sigur? Da, siguranța pe internet ridică și ea semne de întrebare. Cu atât mai mult cu cât cei care-l folosesc sunt și copiii, așa cum statisticile o arată.

La toate aceste întrebări și probleme au încercat să găsească răspunsuri, participanții la întâlnirea grupului de lucru „Împreună pentru formarea cadrelor didactice în domeniul siguranței online“. Evenimentul desfășurat în perioada 21-22 iulie 2018, a fost organizat de Organizația Salvați Copiii și se încadrează în mișcarea globală propusă de INSAFE - rețeaua internațională a Centrelor Naționale „Better Internet for Kids“. Pe baza unui protocol de colaborare cu Ministerul Educației Naționale, au fost invitați reprezentanți ai Caselor Corpului Didactic din țară, cu scopul acreditării unui curs pe tema folosirii creative, utile și sigure a Internetului de către copii.

În cadrul cursului au fost abordate aspecte privind protecția datelor personale, informare online (fake news and hate speech), cyberbullying (hărțuirea cibernetică), srooming (ademenirea) și sexting & sextortion (imagini cu conținut dăunător sau ilegal). Adresându-se cadrelor didactice (profesori, învățători) și didactice auxiliare (informaticieni, bibliotecari, documentariști) din sistemul preuniversitar primar și gimnazial, cursul conține și un modul de prezentare a metodelor de lucru interactive și a conținutului digital educativ în procesul de predare-învățare-evaluare. Atmosfera de lucru în cadrul seminarului de informare, organizat sub egida Salvați

Copiii, a fost una antrenantă, facilitatorii reușind să capteze atenția și să stârneasă participanții astfel încât cele mai bune idei să fie prinse în structura cursului de formare proiectat.

Participanții au putut beneficia de experiența trainerilor de la Organizația Salvați Copiii: doamnele Georgiana Roșculeț și Andreea Hurezeanu, dar și de prezența, în calitate de invitat, a doamnei conf. dr. Ileana Rotaru, de la Universitatea Tibiscus din Timișoara, care ne-a prezentat câteva din concluziile la care a ajuns în urma cercetării pe tema comunicării virtuale, subiectul lucrării sale de doctorat, rodul cercetării pe parcursul a opt ani. Deosebit de captivant a fost dialogul pe tema *Pedagogiei media*, doamna Rotaru, formată inițial ca învățător, prezentându-ne aspectele pozitive și negative ale comunicării virtuale în primul rând la copii, elevi, precum și elementele definitorii ale educației pentru comunicare și mass-media.

„În momentul de față școala românească este supusă unei serii de provocări din diverse domenii. La nivel epistemologic, comunicarea virtuală și impactul noilor tehnologii informaționale și comunicaționale reprezintă una dintre aceste provocări. La nivel praxiologic, școala trebuie să-și găsească propriul sistem de strategii și politici educaționale pentru a răspunde acestor presiuni și provocări ale societății contemporane.“ (Rotaru, Ileana, *Comunicarea virtuală*, București, Editura Tritonic, 2010)

Cu mulțumiri și recunoașterea importanței informațiilor primite cu ocazia acestei întâlniri au plecat toți participanții care au transmis, la unison, un feedback pozitiv organizatorilor

Cursul de formare, propus la nivel național, va oferi formabililor oportunitatea de a-și dezvolta competența mediatică atât de necesară pentru a relaționa și interacționa într-un mod eficient cu problemele și provocările erei digitale. ■

